

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoCsp/63/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7619206636
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7619206636.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: D. Č., nar. X.X.XXXX, bytom V., C. XXX/XX, zastúpeného Advokátska kancelária - Ján Buroci, s.r.o., Spišská Nová Ves, Za Šestnástkou 17, IČO: 50 663 160, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 90, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, Bratislava, Karadžičova 2, IČO: 47 258 713, zastúpenému Advokátska kancelária SOUKENÍK - ŠTRBKA, s.r.o., Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711, o povolenie obnovy konania, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 8. júla 2020 sp. zn. 11Csp/147/2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 8. júla 2020 č.k. 11Csp/147/2019-84.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 8. júla 2020 č.k. 11Csp/147/2019-84 návrh na povolenie obnovy konania zamietol (výrok I.), návrh na povolenie odkladu vykonateľnosti platobného rozkazu tunajšieho súdu sp.zn. 7Ro/2169/2013-27 zo dňa 27.1.2014 zamietol (výrok II.) a vyslovil, že žalovaný má nárok na plnú náhradu trov konania proti žalobcovi s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok III.).

2. Rozhodol tak o návrhu doručenom súdu dňa 7.11.2019, ktorým sa žalobca domáhal povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 7Ro/2169/2013 a povolenie odkladu vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 7Ro/2169/2013. Návrh odôvodňoval tým, že dňa 1.10.2019 bol oboznámený s právnymi závermi vyjadrenými v rozsudku Krajského súdu Prešov 6Co/121/2017 v právnej veci o obnovu konania, ktorým súd v obdobnej veci rozhodol tak, že povolenie obnovy konania povolil. Upovedomil ho o tom pracovník Centra právnej pomoci a táto konštatácia sa nachádza i v odôvodnení rozhodnutia, ktorým mu centrum priznalo nárok na právnu pomoc. Dňom 1.10.2019 teda začala subjektívna lehota na uplatnenie práva na povolenie obnovy konania. Toho istého dňa sa teda dozvedel o skutočnostiach a rozsudkoch súdneho dvora, o ktorých doposiaľ nemal vedomosť, a znamenajú zásadný obrat v posudzovaní ochrany práv spotrebiteľa, čo má dopad na jeho právoplatne skončenú označenú vec. Súd v základnom konaní vec nesprávne posúdil a toto nesprávne posúdenie sa najviac prejavilo v priznaní uplatňovanej sumy žalobcovi. Súd neskúmal riadne výšku priznaných úrokov, dôvodnosť poplatkov, nákladov spojených s uplatnením práva a skutočnú výšku dlhu. Okresný súd v konaní 7Ro/2169/2013 vôbec neuplatnil spotrebiteľské právo,

preto je nanajvyš odôvodnené, aby toto právo uplatnil súd rozhodujúci o tomto návrhu na obnovu konania a tak sa naplnil cieľ čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách "zbaviť spotrebiteľa neprijateľných podmienok v rovine pravidiel verejného poriadku" (bod 50 uznesenia Súdneho dvora EÚ POHOTOVOŠť/Korčkovská C-76/10). "Ochranu spotrebiteľa v civilnom súdnom konaní možno vnímať ako novú procesnú zásadu, podľa ktorej sú sudy povinné prihliadať ex offa na ochranu práv spotrebiteľa, ohrozených alebo narušených aplikáciou rôznych nekalých podmienok, ktoré do spotrebiteľských zmlúv vsunula zmluvná strana so silnejšou vyjednávacou pozíciou pri ich uzatváraní". (JUDr. Ing. Jarmila Lazíková, PhD., Doc. JUDr. Marek Števíček, PhD., Ochranu spotrebiteľa v civilnom procese, Bulletin slovenskej advokácie 2013, str. 29). Zmluva o úvere však jasne vykazuje znaky spotrebiteľskej zmluvy, no Okresný súd sa nezaoberal možnosťou posúdenia zmluvy o úvere ako zmluvy uzatvorenej podľa ustanovení právnej úpravy zameranej na ochranu spotrebiteľa. Súď ďalej neposudzoval či sa priznané úroky nepriečia dobrým mravom. Dal do pozornosti rozsudok sp. zn. 17 Co/313/2010, kde Krajský súd v Trenčine konštatoval, že 24%-né úroky z omeškania, ktoré predstavujú trojnásobok výšky úrokov v bankách, sú v rozpore s dobrými mravmi. Uviedol, že povolenie obnovy konania je odôvodnené aj preto, že rozhodnutie Okresného súdu je v rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ, a to Rozsudkom z 27. júna 2000 Oceáno Grupo Editorial SA spojené prípady C-240/98 až C-244/98 a Rozsudkom z 21. novembra 2002 - Cofidis SA C-473/00. Súdný dvor Európskej únie vo viacerých rozhodnutiach judikoval, že posilnenie ochrany spotrebiteľa predstavuje opatrenie nevyhnutné na splnenie poslania zvereného Spoločenstvu (EÚ) na zvýšenie životnej úrovne a kvality v celom Spoločenstve (rozsudky SD EÚ Mostaza Claro C-168/05, bod 37, Pannon GSM C-243/08, bod 26, Asturcom C-40/08, bod 51.) Podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ má právo EÚ prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou a pokiaľ ide o subjektívnu lehotu, žalovaný poukazuje na komentár k Občianskemu súdnemu poriadku od prof. JUDr. Jána Mazáka, PhD. Všetky uvádzané rozhodnutia môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej. Súčasne navrhol v zmysle § 412 CSP odložiť vykonateľnosť označeného platobného rozkaz OS SNV 7Ro/2167/2013-27 z 27.1.2014. Tento exekučný titul je podkladom prebiehajúcej exekúcie voči žalovanému, ktoré sa v súčasnosti vedie exekútorským úradom JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. pod sp. zn. EX 60256/19. Prebiehajúce exekučné konanie popri konaní o povolenie obnovy konania je pre žalovaného nepriaznivý stav, nakoľko vykonaním exekúcie sa zhorší jeho postavenie a obnova stavu v exekúcii nie je dovolená. Poukázal na rozhodnutie NS SR 3Cdo 121/2012 zo dňa 5.12.2013.

3. Právne vec posúdil podľa § 397, § 403 ods. 1,2, § 404, § 405, § 413 ods. 1, § 414, § 412 ods. 1 CSP spolu s § 1, § 2 ods. 1, § 3 zákona č. 416/2004 Z.z. o úradnom vestníku Európskej únie, pričom poukázal na to, že obnova konania je mimoriadne opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich (iudicium rescindens) súď skúma, či je obnova konania procesne prípustná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súď buď vyhovie alebo ho zamietne. Druhá fáza (iudicium rescissorium) predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci. Vychádzal z úvahy, že zákon stanovuje na podanie návrhu na obnovu konania subjektívnu a objektívnu lehotu. Súď sa teda prioritne zaoberal dodržaním zákonných lehôt na podanie návrhu na povolenie obnovy konania. Subjektívna lehota je trojmesačná a začína plynúť od času, kedy sa ten, kto obnovu konania navrhuje, dozvedel o jej dôvodoch alebo keď mohol dôvod obnovy uplatniť. Objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania je trojročná a začína plynúť od okamihu, kedy napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Po uplynutí troch rokov môže byť návrh podaný len v prípadoch uvedených v § 404 CSP (predtým §230 ods. 2 O.s.p.). Obe lehoty subjektívnu i objektívnu nie je možné predĺžiť, ani skrátiť.

4. Návrh na obnovu konania bol podaný na súde dňa 7.11.2019. Platobný rozkaz sp. zn. 7Ro/2169/2013 - 27 bol žalovanému (v tomto konaní žalobcovi) doručený dňa 4.2.2014 a tento nadobudol právoplatnosť dňa 22.2.2014. Napriek poučeniu žalobcu o možnosti podať proti platobnému rozkazu opravný prostriedok, tento tak v zákonnej lehote neučinil. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keďže návrh na obnovu konania bol podaný dňa 7.11.2019, teda od právoplatnosti rozhodnutia uplynuli viac ako 3 roky súď konštatoval, že objektívna lehota v tomto prípade zachovaná nebola.

5. Čo sa týka zachovanie subjektívnej trojmesačnej lehoty, ktorá začína plynúť od času, kedy sa ten, kto obnovu konania navrhuje, dozvedel o jej dôvodoch resp. keď mohol dôvod obnovy uplatniť, súď zdôraznil, že dôkazné bremeno spočívalo na samotnom žalobcovi, ktorého povinnosťou bolo nie len tvrdiť, ale i preukázať jej zachovanie ku dňu podania návrhu na povolenie obnovy konania. Začiatok

plynutia subjektívnej trojmesačnej lehoty je totiž daný subjektívnym momentom prvej vedomosti o dôvode obnovy konania. Žalobca uviedol ako okamih, kedy sa o možnosti podať návrh na obnovu konania dozvedel deň 1.10.2019, kedy bol pracovníkom Centra právnej pomoci oboznámený s rozhodnutím Krajského súdu Prešov sp.zn. 6Co/121/2017 z ktorého sa dozvedel o skutočnostiach, ktoré znamenajú zásadný obrat v posudzovaní ochrany práv spotrebiteľa o ktorých dovtedy nevedel. Rovnako sa dozvedel o existencii rozhodnutí iných súdov na území Slovenskej republiky, ako aj Súdneho dvora a taktiež existencii Smernice Rady. Svoje tvrdenia však žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, neprodukoval žiaden hodnoverný dôkaz s výnimkou oznámenia o zmene súdneho exekútora a výzvy na uspokojenie pohľadávky zo dňa 10.6.2019.

6. Pokiaľ ide o dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. d/, e/ CSP (pôvodne §228 ods. 1 písm. d/,e/ O.s.p.) tu súd uviedol, že žalobca v posudzovanom konaní nepreukázal, kedy sa dozvedel resp. mohol dozvedieť o existencii uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora ES a teda neunesol dôkazné bremeno na preukázanie včasnosti podaného návrhu teda zachovanie subjektívnej lehoty na jeho podanie. Žalobca síce poukázal viaceré rozhodnutia všeobecných súdov, tieto však nie sú pre súd v konkrétnom prípade záväzné, keďže nepredstavujú ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Poukázal i na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 27.6.2000 Spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editorial SA a Salvat Editores SA a rozsudok Súdneho dvora EÚ z 21.11.2002 prípad C-473/00 Cofidis SA versus Jean-Louis Fredout. K citovaným rozhodnutiam a to Rozsudku Európskeho súdneho dvora vo veci C- 240/98- Oceáno Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero z 27. júna 2000 a Rozsudku Európskeho súdneho dvora vo veci C- 473/00- Cofidis SA and Jean - Louis Fredout z 21. novembra 2002, súd uvádza, že tieto, keďže ide o rozhodnutia z roku 2000 a 2002 boli známe už v čase vydania platobného rozkazu, nakoľko sa podľa čl. 297 Zmluvy o fungovaní EÚ rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie zverejňované v Úradnom vestníku Európskej únie, takže žalobca mohol už v čase vydania platobného rozkazu v zákonnej lehote na podanie odporu tieto argumenty v odpore použiť. Ustanovenie § 2 ods. 1 Zákona č. 416/2004 Z.z. o úradnom vestníku EÚ ustanovuje, že o všetkom čo bolo v úradnom vestníku uverejnené, platí že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka, pričom táto domnienka znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskej únie a Európskeho spoločenstva je nevyvrátiteľná a táto platí i pre spotrebiteľov. Návrh na obnovu konania bol však podaný po viac ako piatich rokoch od doručenia resp. právoplatnosti platobného rozkazu a žalobca v tomto konaní nepreukázal, kedy sa dozvedel resp. mohol dozvedieť o existencii označených rozhodnutí Súdneho dvora ES. Preto ho bolo nutné z dôvodu uplynutia subjektívnej lehoty zamietnuť. Zároveň súd poznamenal, že citované rozhodnutia riešia výklad Smernice Rady ES 93/13 EHS vo vzťahu k postupu vnútroštátnych súdov pri posudzovaní neprijateľných zmluvných podmienok a v takýchto prípadoch sú súdy povinné postupovať z úradnej povinnosti. Ide však o právne hodnotenie posudzovanej veci, ktoré bolo tunajším súdom pri vydávaní platobného rozkazu dodržané. Súd v zmysle § 172 ods. 9 O.s.p. vykonal posúdenie prijateľnosti zmluvných podmienok o ktoré opieral predchodca žalovaného svoje nároky v rozkaznom konaní a keďže nezistil ich neprijateľnosť vydal platobný rozkaz.

7. O trovách rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1,2 CSP.

8. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie a navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že povolí obnovu konania, nariadi odklad vykonateľnosti platobného rozkazu a prizná mu náhradu trov konania.

9. Žalobca má za to, že súd nesprávne posúdil dodržanie lehoty na podanie žaloby o povolení obnovy konania majúca za to, že plynutie subjektívnej premlčacej doby sa riadi momentom zverejnenia rozhodnutí súdneho dvora EÚ v úradnom vestníku. V tejto súvislosti poukázal odvolateľ na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/117/2019, kde súd spravil úplne opačný právny záver, keď za dôležitý považoval moment, kedy sa žalobkyňa dozvedela, resp. kedy sa mohla dozvedieť o dôvode na obnovu konania. Aj keď uvedené rozhodnutie nie je právne záväzné, žalobca poukázal na svoje právo, aby súdy posudzovali rovnaké veci rovnako, čo je základom právnej istoty. Upriamil pozornosť aj na tú skutočnosť, že žalovaný nespochybnil jeho tvrdenie, že o rozsudku Súdneho dvora EÚ sa dozvedel až pri kontakte s Centrom právnej pomoci, a teda táto skutočnosť bola nesporná a nebol dôvod ju dokazovať. Zároveň z predloženého listinného dôkazu - právoplatného rozhodnutia CPP z 25.10.2019 vyplýva okrem iného, že žiadateľ bol dňa 1.10.2019 oboznámený s právnymi názormi vyjadrenými v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/121/2017. Súd teda podľa žalobcu nemal spochybňovať jeho tvrdenia, pokiaľ tak neučinil samotný žalovaný a nemal spochybňovať ani skutkové závery iného štátneho orgánu (ktorý

okrem iného mal za to, že subjektívna lehota žalobcovi začala plynúť dňa 1.10.2019). Podľa žalobcu je vylúčené, aby ako priemerný spotrebiteľ sa mal orientovať v rozsiahlej rozhodovacej činnosti súdneho dvora EÚ tak, ako na to poukázal aj Krajský súd v Prešove, ktorý tiež vychádzal z úvahy, že od žalobcov, ako bežných spotrebiteľov nemožno vyžadovať, aby sledovali judikatúru Európskeho súdneho dvora a ešte aj posúdili so znalosťou veci, či určité rozhodnutie uverejnené v úradnom vestníku EÚ je pre povolenie obnovy konania významné alebo nie.

10. Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril písomne tak, že napadnuté rozhodnutie považuje za zákonné, vecne správne a plne sa s ním stotožnil, preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil. V prvom rade namietal tvrdenie žalobcu o nespornosti skutkového tvrdenia, kedy sa žalobca dozvedel o rozsudkoch Súdneho dvora EÚ, pričom poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 13.2.2020, v ktorom okrem iného namietal, že subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania zachovaná nebola. Plne sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a mal za to, že ako dôvod na obnovu konania nemôže postačovať len tvrdenie žalobcu, že sa o dôvodoch na obnovu konania dozvedel na podklade právnej rady poskytnutej už v prebiehajúcom exekučnom konaní. Zdôraznil, že všetky rozhodnutia označené žalobcom mohol tento uplatniť už v pôvodnom konaní a tieto rozhodnutia nemožno hodnotiť ako nové skutočnosti, o ktorých by mal žalobca nadobudnúť vedomosť až po vydaní platobného rozkazu, prípadne v dôsledku poskytnutia právnej rady zo strany centra právnej pomoci. S poukazom na ust. § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z.z. zdôraznil, že domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/131/2018, kde súd vychádzal z úvahy, že žalobkyňa už v pôvodnom konaní mala mať vedomosť o rozhodnutia súdneho dvora EÚ vychádzajúc z nevyvrátiteľnej domnienky znalosti rozhodnutí súdneho dvora EÚ zverejnených v úradnom vestníku EÚ zdôrazniac, že zákonné ust. § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z.z. nepripúšťa iný výklad, a to ani v spotrebiteľských veciach. Podobne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/391/2018. Odvolací súd tu okrem iného poukázal na rozsudok súdneho dvora EÚ C-234/04 zo dňa 16.3.2006, podľa ktorého vo všeobecnosti nie je vnútroštátny súd povinný znova preskúmať a zrušiť právoplatné súdne rozhodnutie, aj keby sa ukázalo, že je v rozpore s právom Spoločenstva. Týmto rozhodnutím Súdny dvor ES pripomenul dôležitosť zásady res iudicata. Na to, aby sa zabezpečila tak stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov alebo po uplynutí lehôt stanovených pre tieto opravné prostriedky. Napokon poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/69/2017, ktorý obdobne zohľadniac, že rozhodnutia Súdneho dvora, na ktoré odkazoval žalobca v danom konaní boli zverejnené v úradnom vestníku EÚ a v Zbierke súdnych rozhodnutí EÚ v čase vydania platobného rozkazu, v dôsledku čoho mohol žalovaný podať odpor a namietat túto skutočnosť už v odpore, a teda vychádzal z úvahy, že subjektívna premlčacia lehota začína plynúť uplynutím 20. dňa od zverejnenia podľa úradného vestníku EÚ, v ktorom je každé rozhodnutie publikované a tým aj záväzná pre každú fyzickú aj právnickú osobu. Zároveň tiež poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-234/2004 zo dňa 16.3.2006. Na záver žalovaný pre úplnosť poukázal na to, že subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania plynie v rámci lehoty objektívnej a v danom prípade platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 22.2.2014, pričom žaloba na obnovu konania bola súdu prvého stupňa doručená až v novembri 2019, t.j. po uplynutí trojročnej objektívnej lehoty, a teda žalovaný mal za to, že v predmetnej právnej veci nie je zachovaná ani objektívna ani subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania.

11. Žalobca v odvolacej replike namietol, že tvrdenie žalovaného o nedodržaní objektívnej lehoty na podanie žaloby je bezpredmetné s poukazom na ust. § 397 písm. e/ s odkazom na § 404 písm. c/ CSP. Vo vzťahu k subjektívnej lehote zdôraznil, že podstatou subjektívnej lehoty je, že sa začiatok jej plynutia odvodzuje od subjektívneho momentu, t.j. od momentu, kedy subjekt, na ktorý sa právna norma viaže subjektívne, vnímal určitú skutočnosť vonkajšieho sveta (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 285/2015).

12. Žalovaný v odvolacej duplike opätovne zdôraznil, že podľa jeho názoru sa žalobca mylne domnieva, že existujú dôvody pre prípustnosť obnovy konania podľa ust. § 397 písm. e/ CSP, s dôrazom na skutočnosť, že všetky rozhodnutia, na ktoré poukazuje žalobca existovali v čase rozhodovania v základnom konaní a ak žalobca mal za to, že právoplatný a vykonateľný platobný rozkaz je v rozpore s týmito rozhodnutiami, mal možnosť to uplatniť počas základného konania, prípadne podať riadny opravný prostriedok. Vo vzťahu k predpokladom uvedeným v ust. § 397 písm. e/ CSP žalovaný zdôraznil,

že takéto rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, Rady EÚ alebo komisie, musí byť pre strany sporu záväzné, teda právna úprava nepovoľuje obnoviť konanie pre rozpor s akýmkoľvek rozhodnutím, ale len s takým, ktoré je pre strany záväzné a o taký prípad sa v predmetnej veci nejedná. Žalobcom uvádzané rozhodnutia vecne ani personálne s pôvodne prejednanou vecou nesúvisia, a teda nie je možné ust. § 397 písm. e/ na túto právnu vec aplikovať. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/148/2017. V predmetnej veci sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil so závermi odvolacieho súdu, ktorý vychádzal z úvahy, že dôvodom na obnovu konania aj v zmysle ust. § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. (teraz § 397 písm. e/ CSP) je rozpor, ktorý nemožno chápať abstraktne, ale musí sa prejavíť v konkrétnom posúdení, t.j., ak je konkrétne posúdenie vnútroštátnym súdom v rozpore s konkrétnym posúdením Súdny dvorom EÚ, či iného orgánu EÚ. Rozsudok ES:LP musí mať priamy, vecný i personálny súvis s napadnutým rozhodnutím a nie je dôvod prečo by prípad upravený pod písm. e/ sa od uvedeného mal odkláňať a umožňovať obnovu konania aj z dôvodov, ktoré nemajú ani s účastníkmi ani s predmetom sporu nič spoločné. Upriamil pozornosť na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS/345/2017, v ktorom ústavný súd aj vo vzťahu k posudzovaniu návrhu na obnovu konania uplatneného podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. poukázal na rozsudok súdneho dvora C-234/04 zo 16. marca 2006. Vychádzal z úvahy, že obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím súdneho dvora. Rozhodnutie súdneho dvora zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutia alebo ak odlišne, hoci vo veci inej rieši otázku, majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Ďalej žalovaný zdôraznil, že pre posúdenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty v zmysle § 403 ods. 1 CSP je rozhodné kedy sa žalobca mohol dozvedieť o dôvode obnovy alebo kedy ho mohol uplatniť. Žalovaný opakovane poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Obdo/60/2014 spolu s rozhodnutím sp. zn. 4Obdo/15/2020, na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/69/2017.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

14. Rozsudok je vo výroku vecne správny (aj keď správne mal súd prvej inštancie návrh na povolenie obnovy konania v zmysle § 413 ods.1 CSP odmietnuť), preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods.1 CSP potvrdil.

15. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 8. júna 2021 o 10.20 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 2.6.2021 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

16. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods.1 písm. b/ a h/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. K jednotlivým odvolacím dôvodom uplatneným žalobcom odvolací súd uvádza nasledovné :

18. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

19. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu

právnou normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

20. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

21. Súd prvej inštancie dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správny skutkový zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

23. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že návrh na obnovu konania bol podaný po uplynutí zákonom určenej subjektívnej lehoty.

24. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku vzťahujúce sa na posúdenie subjektívnej lehoty, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

25. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

26. Podstatou odvolacích námietok je ustálenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty.

27. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie alebo odvolacieho súdu. Je ňou prelomený princíp záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia ako jednej zo záruk právnej istoty, a preto ju zákon umožňuje len v mimoriadnych prípadoch z mimoriadnych dôvodov, ktoré sú taxatívne uvedené v ust. § 397 CSP.

28. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní vecí alebo nesprávnosti procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000).

29. Podmienkou pre skúmanie, či dôvody obnovy konania sú alebo nie sú dané (podmienkou prípustnosti žaloby na obnovu konania), je však okrem iného aj splnenie ďalšej podmienky, ktorou je podanie žaloby na obnovu konania v lehote ustanovenej v zákone (§ 403 CSP a predtým v § 230 O.s.p.).

30. Podľa § 230 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 31.6.2016), návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

31. Podľa § 403 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (účinného od 1.7.2016) žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ju mohol uplatniť. Žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

32. Za splnenia podmienok podľa § 403 ods. 1 po troch rokoch od právoplatnosti rozhodnutia možno podať žalobu na obnovu konania, ak a) bol trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v civilnom súdnom

konaní priznalo právo, neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený, b) nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť, alebo c) ide o dôvody obnovy konania uvedené v § 397 písm. c) až e) (§404 CSP).

33. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že zákon stanovuje na podanie návrhu na obnovu konania subjektívnu a objektívnu lehotu. Subjektívna lehota na podanie tohto návrhu je trojmesačná; jej začiatok plynie od času, keď sa ten, kto obnovu navrhuje, dozvedel o dôvode obnovy, alebo keď mohol dôvod obnovy uplatniť. Objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania je trojročná, a začína plynúť od okamihu, kedy obnovou napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť; po uplynutí trojročnej lehoty môže byť návrh na obnovu konania podaný len v prípadoch uvedených v § 404 CSP (predtým § 230 ods. 2 O.s.p.). Obe lehoty (subjektívna aj objektívna) sú lehotami zákonnými a nie je možné ich predĺžiť ani skrátiť.

34. Zachovanie zákonných lehôt, ktoré Civilný sporový poriadok (a predtým Občiansky súdny poriadok) pre podanie žaloby na obnovu konania predpisuje, je objektívnou podmienkou prípustnosti žaloby na obnovu konania. Ide o kombináciu dvoch druhov lehôt, pričom subjektívna trojmesačná lehota plynie v rámci objektívnej trojročnej lehoty, čo znamená, že najneskorší moment možnosti uplatnenia návrhu na obnovu konania je posledný deň trojročnej lehoty, počítanej od právoplatnosti napádaného rozhodnutia.

35. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že návrh na obnovu konania bol podaný po uplynutí zákonom určenej subjektívnej lehoty.

36. Ani skutočnosti a argumenty, ktoré žalobca uviedol v odvolaní, nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého uznesenia, a neodôvodňujú iné rozhodnutie o návrhu. Preukázanie tej skutočnosti, že subjektívna trojmesačná lehota na podanie návrhu na obnovu konania bola zachovaná, zaťažuje toho, kto obnovu konania navrhuje a v posudzovanom prípade žalobca nepreukázal, kedy sa dozvedel, resp. mohol dozvedieť o existencii rozhodnutí Súdneho dvora ES označených v návrhu (zverejnených v Úradnom vestníku Európskej únie), a teda neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie včasnosti podaného návrhu.

37. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne posúdil plynutie subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty v danom prípade, pričom dospel k správneému záveru, že návrh na obnovu konania bol podaný po márnom uplynutí subjektívnej aj objektívnej premlčacej lehoty. Správne vychádzal z úvahy, že platobný rozkaz v pôvodnom konaní bol vydaný v čase, keď boli rozhodnutia Európskeho súdneho dvora na ktoré odkazuje žalobca uvedené v úradnom vestníku EÚ, v Zbierke súdnych rozhodnutí súdneho dvora EÚ ako aj na internete, pričom od momentu ich uverejnenia platí domnienka, že sa stali známymi každému koho sa týkajú a teda aj žalobcov. Od tohto momentu ich žalobca mohol prípadne uplatniť ako dôvod obnovy konania. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodujúci je okamih kedy tento dôvod žalobca mohol uplatniť, teda kedy sa mohol o tomto dôvode dozvedieť, od ktorého okamihu plynie subjektívne trojmesačná lehota na podanie návrhu na obnovu konania a v danom prípade návrh bol podaný po márnom uplynutí tejto lehoty, tak ako to správne uzatvoril aj súd prvej inštancie.

38. Podobný názor zaujal aj Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 30.06.2020, sp. zn. 4Obdo/15/2020, na ktorý správne poukázal žalovaný: „Nad rámec uvedeného dovolací súd k námietke žalobkyne o tom, že dôvodom na obnovu konania je tá okolnosť, že sa o relevantných rozhodnutiach Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „EÚ“) dozvedela „len teraz, v mesiaci január, 2014 od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS“ (a teda v lehote na podanie návrhu na obnovu konania) dodáva, stotožňujúc sa s názorom Ústavného súdu SR vysloveným v uznesení č. k. III. ÚS 345/2017-47 zo dňa 16. 05. 2017, že rozhodujúcim pre stanovenie začiatku plynutia subjektívnej 3-mesačnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania je zverejnenie rozhodnutí Súdneho dvora EÚ v Úradnom vestníku EÚ, ako aj v Zbierke súdnych rozhodnutí Súdneho dvora. Každá fyzická (ako aj právnická) osoba sa môže objektívne dozvedieť o rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ nielen od preukázateľného dátumu zverejnenia rozhodnutí v Úradnom vestníku EÚ, v ktorom je každé rozhodnutie publikované, prípadne uplynutím dvadsiateho dňa od jeho zverejnenia, keď sa takéto rozhodnutie stáva záväzným pre každú fyzickú ako aj právnickú osobu, ale najmä z dôvodu ich právnej záväznosti pre Slovenskú republiku, ktorá sa od 1. mája 2004 stala členským štátom EÚ. Dovolateľka tak mohla skutočnosti vyplývajúce z rozsudkov Súdu z 27. 06. 2000 a 21. 11. 2002 namietat' už v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 34Cb/102/2012.“

39. Pretože tu ide o kombináciu dvoch druhov lehôt, pričom subjektívna trojmesačná lehota plynie v rámci objektívnej trojročnej lehoty, čo znamená, že najneskorší moment možnosti uplatnenia návrhu na obnovu konania je posledný deň trojročnej lehoty, počítanej od právoplatnosti napádaného rozhodnutia (s výnimkou prípadov v zmysle § 404 CSP), je potrebné posúdiť aj objektívnu lehotu a jej plynutie.

40. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že návrh na obnovu konania bol podaný po uplynutí zákonom určenej trojročnej objektívnej lehoty. Zo skutkových zistení vyplýva, že platobný rozkaz č.k. 7Ro/2169/2013 - 27 bol žalovanému (v tomto konaní žalobcovi) doručený dňa 4.2.2014 a tento nadobudol právoplatnosť dňa 22.2.2014. Napriek poučeniu žalobcu o možnosti podať proti platobnému rozkazu opravný prostriedok, tento tak v zákonnej lehote neučinil. Návrh na obnovu konania bol podaný dňa 7.11.2019 po uplynutí objektívnej lehoty na podanie návrhu na povolenie obnovy konania.

41. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca sa domáha povolenia obnovy konania tvrdiac aj dôvody uvedené v § 397 písm.e) CSP, v ktorom prípade v zmysle § 404 CSP je možné podať žalobu na obnovu konania aj po uplynutí troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia. Preto je potrebné zároveň posúdiť či sa jedná o prípad kedy je možné podať návrh na obnovu konania aj po uplynutí trojročnej objektívnej lehoty.

42. Odvolací súd stotožňuje s vyjadrením žalovaného vo vzťahu k nutnosti vecnej a personálnej súvislosti medzi rozsudkom Európskeho súdneho dvora a napádaným rozhodnutím preto, aby bolo možné podať návrh na obnovu konania podľa ust. § 397 písm. e) CSP (a v nadväznosti na to v zmysle § 404 písm. c) CSP môže podať žalobu na obnovu konania aj po uplynutí trojročnej objektívnej lehoty). V danom prípade sa nejednalo o takýto prípad, kde by bola preukázaná uvedená súvislosť a teda súd prvej inštancie správne uzatvoril, že došlo k podaniu návrhu aj po márnom uplynutí objektívnej lehoty.

43. Aby bolo možné na právnu vec aplikovať dôvod uvedený v ust. § 397 písm. e) CSP musí byť splnený predpoklad uvedený v danom ustanovení, a to, že rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, na ktoré poukazuje žalobca musí byť pre strany sporu záväzné. Právna úprava nepovoľuje obnoviť konanie pre rozpor s akýmkoľvek rozhodnutím, ale len s tým, ktoré je pre strany záväzné, pričom je nepochybné, že o takýto prípad sa v predmetnej veci nejedná.

44. Správny je poukaz žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.02.2018, sp. zn. 2Cdo/148/2017 kde NS SR bol toho názoru, že ustanovenia § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. (teraz §397 písm.c) CSP) by sa malo vykladať reštriktívne a jeho použitie je možné len pri veciach, ktoré s ňou vecne i personálne súvisia. Dôvodom na obnovu konania sú len také dôkazy, skutočnosti, rozhodnutia, trestné činy, či rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré majú priamy, vecný i personálny súvis s napadnutým rozhodnutím. Niet preto rozumného argumentu, prečo by sa práve písmeno e/ tohto zákonného ustanovenia malo od tohto systému odkláňať a umožňovať obnovu konania aj z dôvodov, ktoré nemajú ani s účastníkmi ani s predmetom sporu nič spoločné. Rozpor sa musí prejavíť v konkrétnom posúdení, t. j. ak je konkrétne posúdenie vnútroštátnym súdom v rozpore s konkrétnym posúdením Súdnym dvorom EÚ, či iného orgánu EÚ. Poukázal na časový aspekt, keď okresný súd argumentoval rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ vydanými ešte pred právoplatným skončením pôvodného konania. Žalobca sa teda nimi mohol brániť už v pôvodnom konaní. Upriamil pozornosť na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 345/2017 zo 16. mája 2017, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že zásadný vplyv na posudzovanie návrhu na obnovu konania uplatneného podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. má aj rozsudok Súdneho dvora C -234/04 zo 16. marca 2006 vo veci Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH, v ktorom Súdny dvor uviedol, že únieové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie ale do kompetencie orgánov Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Rozhodnutie Súdneho dvora zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej rieši otázku, majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadnej nesprávnej procesnej povahy. Aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu prijateľnosťou

dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor s európskou judikatúrou.

45. V danom prípade žalovaný dôvodne namieta, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobcom uvádzané rozhodnutia vecne ani personálne s pôvodne prejednávanou vecou nesúvisia, nie je možné ust. § 397 písm. e) na túto právnu vec aplikovať. Žalobcom uvádzané rozhodnutia a pôvodné konanie spája jediná vec a to ich spotrebiteľský charakter, pričom toto nie je dostatočným dôvodom na to, aby tieto rozhodnutia spĺňali predpoklady ustanovené právnou úpravou.

46. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie, odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

47. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojitosti s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov konania, takýto nárok vznikol úspešnému žalovanému, preto odvolací súd rozhodol tak ako je to uvedené v enunciacie tohto rozhodnutia.

48. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).